

Blai Vidal: «Vull tornar a la pau, a una mica de calma bevent de la calma»

El músic de Santanyí presenta el proper 5 de maig al Teatre Mar i Terra de Palma el seu nou treball, «The Kite & the Dog»



Blai Vidal | Arxiu artista

Els seus recents estudis de musicologia i la seva especialització en el camp de l'etnomusicologia han portat el músic mallorquí a desenvolupar un treball de recerca de la tímbrica d'alguns instruments de diversos països mediterranis. A partir de diferents tímbriques tradicionals ha bastit un repertori de nova creació.

Com es va iniciar el procés de gestació del disc *The Kite & the Dog*?

Blai Vidal: Sempre havia fet cançons amb lletra i havia explotat la meva part vocal, però arran dels meus estudis de musicologia vaig començar a interessar-me per la branca de l'etnomusicologia. Vaig començar a indagar en altres fonts musicals i vaig dir-me, per què no puc fer un disc instrumental?

Com has arribat als diferents instruments que empres en aquest disc?

B.V: Sempre m'ha agradat llegir literatura estrangera, i en conseqüència m'agrada viatjar i empapar-me'n. El que més m'impacta de viatjar són els sons que tenen les noves cultures que conec. No és essencialment la música en si, sinó tot el que l'envolta. M'agrada indagar, parlar amb la gent dels pobles i de les ciutats, conèixer la seva filosofia, és un apropament holístic. Amb

els instruments d'altres països el que pretenc és transmetre les seves sonoritats però a partir del meu concepte de la creativitat, els anglesos en diuen *flavour*. N'agafo el *flavour*.

Quins són aquests instruments?

B.V: En aquest disc n'utilitzo uns quants: el *duduk* d'Armènia, el *rabab* de l'Afganistan, que és un instrument de corda, o el *ney*, un instrument de vent de Turquia del qual vaig quedar encisat a la primera, en un dels meus viatges.

[The Kite & The Dog](http://blaivaldal.bandcamp.com/album/the-kite-the-dog) by Blai Vidal Trio

Què és el que més t'inspira d'aquests instruments?

B.V: Quan viatjo no em dic vull comprar aquest instrument o aquest altre. No és una qüestió purament material. Per exemple quan vaig anar a Turquia vaig interessar-me per l'*ud* arran de la meva formació com a guitarrista. L'*ud* és un instrument de corda pinçada, clar, però de sobte vaig descobrir el *ney*, que és de vent. La seva veu, la seva tímbrica em va captivar, com et deia. És com una bona conversa amb una persona que no coneixes i que no t'esperes.

D'on surt el títol, *The Kite & the Dog*?

B.V: Aquest disc l'he dedicat a la meva mare, Guillermina Ramis, que va partir fa uns anys. Ella seria la cometa i *The Dog* seria el meu ca Jazz, a qui m'estimo molt i que sempre m'acompanya. El disc és com una columna vertebral que connecta el cel i la terra. Ma mare em va introduir al món de la música, ella també cantava.

Què volies transmetre amb aquest disc?

B.V: La meva pretensió amb aquest disc és fer un viatger sonor, un pont, entre diferents cultures properes a la Mediterrània i tornar una mica a l'arrel mitjançant els instruments acústics, tots els que he emprat ho són. L'escissió de la modernitat, tan efímera, ens duu sempre a una sensació d'estrès permanent. El que vull és tornar a la pau, a una mica de calma bevent de la calma.

Què ens trobarem doncs al concert del 5 de maig al Teatre Mar i Terra?

B.V: Serà un concert especial on interpretarem part d'aquest repertori i la gent podrà conèixer i descobrir en viu les sonoritats que he anat investigant aquests anys. També interpretaré una cançó de ma mare que m'ha servit com a font d'inspiració.